

Krajina

Je ráno. Slunce rozprostírá své hřejivé paprsky v poslední svátek vánoční 26. prosince 2022 po krajině a ulice města jsou takřka liduprázdné. Vzácné chvíle klidu je potřeba využít. Podívat se ven za šed' domů, silničního prachu a povánočního odpadu.

Nabízí se cesta do krajiny. Nejbližze, aby se zachytil sluneční svit, někam blízko. Třeba na nedaleký Kbíl. Cestou tam s manželkou pozorujeme poletující káni lesní, a když dojedeme na malé parkoviště, je tam prázdno. Vkročíme do lesa a díváme se na tu hřejivou zeleň strakonické pánve s drobnými obcemi Libětic, Sousedovic a vzdálenějších Strakonice.

Cesta smíšeným lesem s hnědí kmenů borovic a drobnými lístky jmelí je místy zaoblana valouny pararuly, které přírodní podmínky patřičně zakulatily. Světla je na cestě dostatek. Tak proč toho nevyužít, nevytáhnout fotoaparát z batohu a nezkusit udělat několik snímků drobných objektů?

Živočichové pospávají kdesi v mechu a kapradí, pod kůrou nebo kameny. Jediné, co spatřím, je hbitá stonožka škvorovitá. Cukne sebou pod kusem dřeva a je pryč.

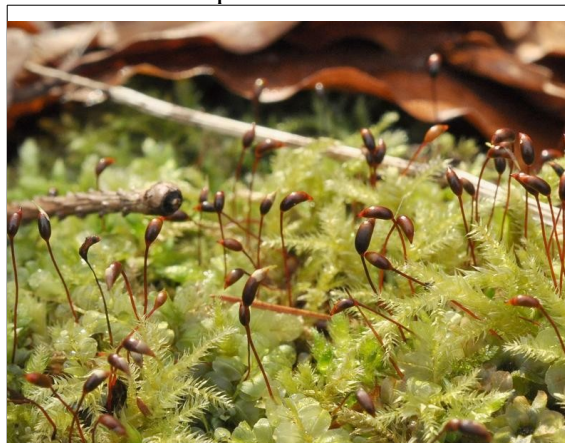
Dám se cestou do fotografování lišejníků a mechů. A tak objektem, jak jsem později zjistil, prošly druhy dutohlávka třásnitá, terčovka otrubčitá, měřík tečkovaný, baňanka obecná, ploník obecný, rokytník skvělý a rokyt cypřišový.

Byly by toho hodně, co nafotit. Jenže aby vše mělo nějaký smysl, je potřeba nalezené druhy popsat. A kdo se zabýval určováním lišejníků a mechů, ten ví, že to není jen tak. Přesto všechno je možno napsat, že chůze po kolenou s plochou jednoho m² může člověka hodně poučit.

Když vyjdeme do záhybu lesní cesty, odkryje se pohled na krajinu směrem k Boubínu. Kontury stromů při silnici pod ním se ostře rýsují ve světle. Les malé kóty, na které bylo dříve několik menších borovic, nyní zmohutněl. Cestou k rozhledně sledujeme hnědou barvu země, kterou hbitě obsazují opět lišejníky a mechy.

Výstup na rozhlednu stojí za to. Nasvícená krajina dovolí fotografovat i vzdálené objekty. A tak se do kamery schová špička kraselovského kostela, stejně jako svítící objekt kostela sv. Anny.

Pod Boubínem leží v údolí několik vesnic a snažíme se najít i náznaky města Volyně. Moc se nedaří. Zato

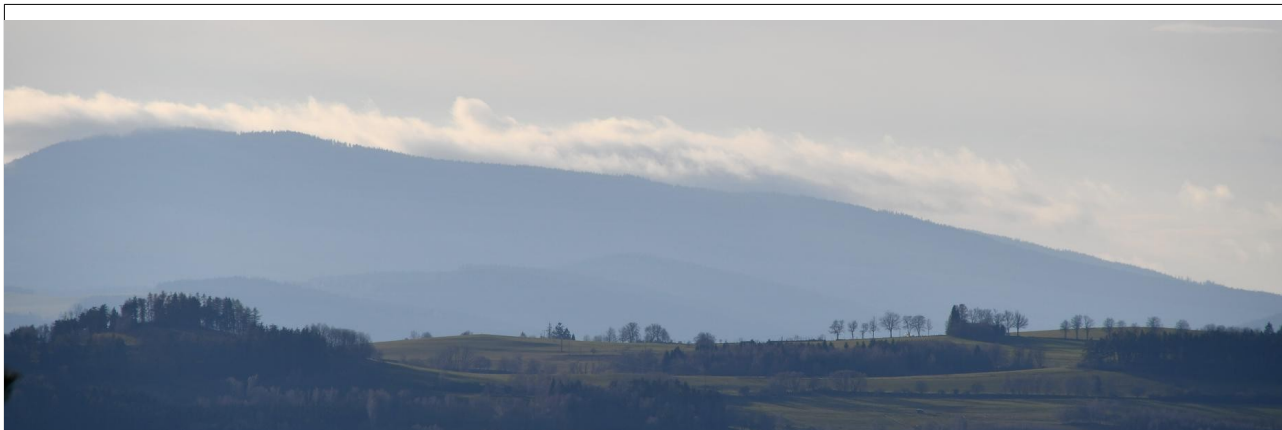

Baňanka obecná

Strakonice jsou rozloženy jako velká měňavka sahající od okolních vrchů Kuřidla, Holého a Šibeničního vrchu pod Podsrp. Nad tím vším si dýmají chladicí věže Temelína.

Stojíme na rozhledně dlouho. Díváme se do korun stromů, zelených smrků nebo opadaných větví modřínů a zdola se již ozývají hlasy prvních návštěvníků. Spěšně opouštíme vrchol, aby si také užili té jasné nádhery. Ještě krátké nakouknutí k bájným a klamavým kamenům, „dolmenu“ a jdeme

dolů. Trochu jinudy. A tak se potkáme s dalším kamenným hrbolem. Je pokryt porostem zelených řas, lišejníků a mechu. Mnoho lidí sem asi nechodí. Přístup je z jedné strany kryt drátěnou oplocenkou, a navíc místo neskýtá příslušné výhledy. Ale za těch pár kroků to stojí. Zejména, když si člověk představí, jak krajina vypadala před desítkami let.

Boubín a stromy

V tomto směru je lidský život trochu krátký, nedokumentační a mysl se ráda přizpůsobí tomu, co si pamatujeme. Díky za ty krásné chvíle v krajině minulé, přítomné i budoucí.

